

[Niels Andersen.]

at man helt kommer over til, at parcelhusbyggeriet bliver finansieret af private pengeinstitutter.

Hovedvægten i det foreliggende lovforslag er lagt på en overgang fra statsfinansiering til statsgaranti for tredjeprioriteter. De programmer, der skal danne grundlaget for den bevillingsvirksomhed, som fortsat skal bestå for at sikre et tilstrækkeligt stort byggeri, fastlægges over 3 år ad gangen, således at bygherrer, pengeinstitutter og andre implicerede kan være klar over den rytme, der er fastlagt 3 år frem i tiden. Man tilsigter i henhold til dette lovforslag et byggeri, som skal andrage 23 000 lejligheder om året. Det er nødvendigt, at vi kommer op på dette tal for at skaffe lejligheder til de årgange, der rykker frem, og for at vi kan få den sanering, som er hårdt tiltrængt adskillige steder i landet.

Da der kan være tvivl om, hvorvidt de bestående pengeinstitutter vil være i stand til at sikre den fornødne tilgang af kapital, foreslås tredjeprioriteringsinstitutter oprettet. Lånegrænsen i disse institutter bliver 75 pct., således at man altså ved fremtidigt byggeri kan opnå lån på op til 75 pct. af byggesummen. Der er her et incitament for den enkelte borger, som ønsker at skaffe sig et hus eller en lejlighed, til at gøre det helt uafhængigt, blot han er i stand til selv at spare de 25 pct. op.

Statslånsvirksomheden bliver fremtidigt kun supplerende i forhold til statsgarantivirksomheden, således at de kræfter, der skal arbejde med disse spørgsmål, i meget høj grad selv kan bestemme, i hvor vid udstrækning statsgarantivirksomheden skal opretholdes. Statslånsvirksomheden vil blive aftrappet over 3 år, således at man i løbet af denne 3 års periode vil komme ned fra det nuværende beløb, som andrager et udlån på ca. 320 mill. kr. fra staten, til ca. 100 mill. kr. Det er en væsentlig frigørelse fra statsfinansieringen, der her finder sted.

Lånegrænserne med kommunal garanti afhænger af bygherrekategorien. Ved socialt byggeri bliver lånegrænsen 94 pct.; om denne procentsats står der jo nogen diskussion, idet man ser den i forhold til, hvad der i øvrigt kan opnås ved privat byggeri, hvor lånegrænsen er 85 pct. og for mindre-bemidlede 90 pct. Om forskellen i lånegræn-

sen mellem socialt byggeri og privat byggeri har der allerede i den debat, der her finder sted, været udvekslet meninger. Det ærede medlem hr. Carl P. Jensen sagde klart i går, at hvis det private byggeri ville forpligte sig på samme måde som det sociale byggeri, så kunne man diskutere lånegrænsen. Den forrentning af lånene, der skal finde sted, vil afhænge af markedsrenten; afdragstiden for privat og socialt udlejningsbyggeri bliver 45 år og for privat parcelhusbyggeri 30 år. Man når her frem til helt naturlige tilstande. Det bliver markedsrenten, den til enhver tid gældende rente i det fri marked, der bliver gældende, og afdragstiden bliver kortere end nu.

Byggeriet for de mindst bemidlede i samfundet er det hensigten at øge fra 350 til 2 000 lejligheder om året. Jeg anser det for at være et samfundsgode, at man gør det muligt for de mindst bemidlede på rimelige og fornuftige vilkår at få deres egen bolig.

Adgangen til at yde statslån til kommunalt institutionsbyggeri bortfalder helt. Kommunerne kan selv finansiere dette byggeri lige så godt som staten, og derfor fritager man fremtidig staten for den byrde, det hidtil har været for den at skulle finansiere kommunalt byggeri.

Hvad angår huslejetilskuddene, som kommer til at omfatte hele boligmassen, forlader man begrebet sygekassegrænsen og går over til at operere med et begreb, som man kalder husstandsindkomst; indtægtsgrænsen for at kunne opnå fuldt huslejetilskud bliver 12 000 kr., og med højere indtægter op til 18 000 kr. aftrappes tilskuddene. Man kan diskutere, om disse tal er de rigtige. Det afgørende for, om børnerige familier kan opnå børnetilskud, bliver, om der foreligger et socialt behov. Så kan man diskutere, om der foreligger et socialt behov hos familier, der har 12 000 kr. eller mere i indkomst, men det afhænger jo helt af det omkostningsniveau, de pågældende er underkastet. Kommunerne overtager helt huslejetilskudsordningen som følge af den beskatning, der finder sted af ejendommene.

Med hensyn til m²-tilskuddet er regeringen principielt af den opfattelse, at det helt skal bortfalde, og der foreslås derfor i det foreliggende lovforslag en aftrapning, således at man i 1973 helt kommer bort fra m²-tilskuddet.

De økonomiske konsekvenser af det fore-